

Arrest

nr. 287 317 van 7 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Eugène Plasky Square 92
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker, die een etnische Albanees is afkomstig uit Krumë en de Albanese nationaliteit bezit, dient op 26 juli 2017 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in omdat hij mishandeld werd door zijn vader die streng religieus is. Op 14 augustus 2017 werd door het Commissariaat-generaal vervolgens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen omdat verzoeker niet kon aantonen dat hij niet over afdoende bescherming kon beschikken in Albanië. Het door verzoeker ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 11 december 2017 bij arrest met nummer 196 399 verworpen.

Op 20 of 21 februari 2022 kwam verzoeker opnieuw aan in België en op 23 februari 2022 diende hij huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Hij uit in dit kader de vrees bij een eventuele terugkeer naar Albanië opnieuw door zijn vader mishandeld te zullen worden en hij legt ter ondersteuning van dit verzoek volgende documenten neer: zijn origineel Albanees paspoort uitgereikt op 9 juni 2021, zijn origineel rijbewijs, zijn originele Albanese identiteitskaart, twee screenshots van berichten tussen hem en zijn vader waarin zijn vader zegt dat verzoeker niet wil luisteren, verzoeker repliceert dat hij hem niet meer zal zien en zijn vader hem vervolgens laat weten dat verzoeker met zijn leven mag doen wat verzoeker wil, maar dat hij niet moet proberen om dat bij hem in de buurt te doen en een mail met een 'We Transfer-link' naar 4 (niet te openen) röntgenfoto's van verzoekers kaak.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Samen met de commissaris-generaal stipt de Raad vooreerst aan dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroeps-mogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Zoals hoger uiteengezet, dienen om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan voorheen. De commissaris-generaal komt in casu tot het besluit dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoeker zijn dossier voorhanden is en hij motiveert:

"U verklaarde dat u na terugkomst in Albanië opnieuw problemen met uw vader kreeg – u werd door hem en uw broer F. in elkaar geslagen – en dat de politie niets voor u deed. Aan deze problemen en houding van de politie kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden.

Vooreerst kan er gewezen worden op uw houding. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na het verlaten van Albanië omwille van de slagen die uw vader u toediende in 2021 acht maanden lang in Duitsland verbleven hebt zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ook niet nadat u een bericht kreeg van uw vader en een neef van hem uw paspoort afnam (CGVS, p. 6-7). U diende in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming in omdat u eerder al in België geweest was (CGVS, p. 7). Deze uitleg kan niet overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land, in casu Duitsland, zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Dat u naliet dit te doen, ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de problemen waarmee u na uw vorige asielprocedure in België geconfronteerd zou zijn.

Voorts versterken diverse andere elementen de bevinding dat er aan het incident waarbij u door uw vader en broer in elkaar geslagen zou zijn en het hierop volgend optreden van de politie geen geloof gehecht kan worden. Zo kan u dit incident niet precies situeren in de tijd (CGVS, p. 9). Daarnaast brengt u geen enkel begin van bewijs aan van dit incident en dit ofschoon u behandeld werd in het ziekenhuis, nadien een behandeling aan de tanden onderging, en een verklaring aflegde bij de politie (CGVS, p. 10, 12). Dat Albanië niet is zoals het in de media verschijnt (CGVS, p. 10) is een algemene en blote bewering die dit gebrek aan enig overtuigend en objectief begin van bewijs op zich niet kan rechtvaardigen. Ook uw uitleg dat de politie van Tirana, die u verhoorde op het politiecommissariaat, niets noteerde en u louter mondeling doorverwees naar de politie van Has omdat u ginds geregistreerd was en niet in Tirana (CGVS, p. 11-12) overtuigt geenszins. Het CGVS ziet niet in waarom de politie van Tirana niet verantwoordelijk zou zijn voor het onderzoeken van een incident dat plaatsvond op haar grondgebied, u zou doorverwijzen naar uw plaats van registratie, met name Has, waar de politie pas in actie zal schieten wanneer u zich persoonlijk naar daar begeeft (CGVS, p. 11). Dergelijke door u beweerde gang van zaken, die u niet objectief aantoont maar uitsluitend rechtvaardigt met de blote bewering dat er in Albanië een groot verschil bestaat tussen wat op papier staat en de wijze waarop zaken worden nageleefd (CGVS, p. 11), mist de nodige realiteitszin, temeer deze ook niet in overeenstemming kan worden gebracht met de hieronder weergegeven informatie aangaande het actuele functioneren van de Albanese politie. Overigens is ook uw uitleg dat 'slagen en verwondingen' in Albanië geen misdrijf is (CGVS, p. 12) niet gestoeld op enig objectief gegeven.

Gelet op wat voorafgaat, staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident en over het door u geschetste handelen van de politie fundamenteel op de helling. Wat betreft de door u neergelegde

berichten van uw vader kan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste objectieve bewijswaarde worden gehecht. Ofschoon de foto's doorgestuurd via een We Transfer-link niet geopend kunnen worden op het CGVS, blijkt uit de begeleidende mail dat het gaat om röntgenfoto's van uw kaak. Ook deze foto's kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen; uit dergelijke foto's blijkt geenszins een causaal verband tussen de vastgestelde aandoening en de oorzaak ervan.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. De berichten van uw vader kwamen hierboven reeds aan bod."

In weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat door de commissaris-generaal in casu wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met (het geheel van) de door verzoeker aangevoerde elementen en neergelegde documenten in het kader van onderhavig verzoek, evenals dat een geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd en op omstandige wijze werd gemotiveerd om welke redenen de aangevoerde elementen en documenten niet worden aanvaard. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen die steun vinden in het administratief dossier in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker beperkt zich immers tot het voeren van een algemeen betoog waarin hij onder meer passages citeert over de bewijslast en citeert uit rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie, doch hij laat na op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij erin slaagt deze te weerleggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de commissaris-generaal de feiten die aan de grond liggen van de vrees voor een terugkeer niet ten gronde heeft geanalyseerd door zich te beperken tot de oppervlakkige aspecten ervan, zoals de aangebrachte stukken of zijn doortocht door Duitsland, tracht verzoeker het gevoerde onderzoek ten onrechte te minimaliseren en blijft hij ook hier in gebreke concrete elementen aan te reiken die een ander licht werpen op het vastgestelde. Hierbij lijkt verzoeker er tevens aan voorbij te gaan dat in het kader van een volgend verzoek wordt onderzocht of er nieuwe elementen voorliggen in zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De commissaris-generaal wijst er wel degelijk terecht op dat van een persoon die daadwerkelijk het risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land, in casu Duitsland, zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het nalaten van verzoeker in dit kader, de geloofwaardigheid van de problemen waarmee hij na zijn vorige asielprocedure in België geconfronteerd zou zijn, aanzienlijk ondermijnt. Evenmin gaat verzoeker in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden uiteenzet dat voorts diverse andere elementen de bevinding dat er aan het incident waarbij hij door zijn vader en broer in elkaar geslagen zou zijn en het hierop volgend optreden van de politie geen geloof gehecht kan worden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in deze te weerleggen.

4.2. De Raad beklemtoint voorts dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en wijst hierbij op het met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 196 399 van 11 december 2017 naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming waarin reeds werd geoordeeld dat hij geenszins aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Gelet op het voorgaande, besluit de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in het kader van huidig verzoek evenmin geloofwaardige en overtuigende nieuwe elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat hij in Albanië niet op afdoende bescherming zou kunnen rekenen van zijn eigen nationale autoriteiten in het geval van geloofwaardige problemen met zijn vader, met andere familieleden of met derden.

Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift naar en citeert uit onder meer een rapport van Amnesty International en poogt de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker beperkt zich echter wederom tot algemene kritiek waarin hij onder meer opnieuw verwijst naar de aanwezigheid van corruptie zonder ook maar enigszins in te gaan op de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing waarin een antwoord werd geboden op zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekers algemeen, veeleer theoretisch betoog, werpt hier dan ook geen ander licht op. De Raad voegt hier nog aan toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming

te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tot slot een betoog voert in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en meer in het bijzonder omtrent de subsidiaire bescherming, herhaalt de Raad dat in zijn arrest met nummer 196 399 werd geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. Het weze in dit kader opnieuw bevestigd dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat geen onderzoek zou zijn gebeurd in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er vooreerst op dat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen in het licht van beide artikelen werden onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De commissaris-generaal komt tot de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te brengen.

Verzoeker voert thans in zijn verzoekschrift aan dat de huidige politieke situatie in Albanië een grondige impact zal hebben en hij meent in aanmerking te komen voor de status van subsidiair beschermde. Hij concretiseert zijn betoog echter niet, laat staan op afdoende wijze. Verzoeker werpt door het voeren van zijn algemeen betoog geen ander licht op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. De Raad wijst er hierbij nog op dat in de mate dat verzoeker zich beroept op zijn asielrelaas teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit niets, en verzoeker toont niet aan, dat er in Albanië actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van voormelde wet. De Raad besluit dan ook dat verzoeker er ook thans niet in slaagt elementen aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij is het hiermee niet eens, volhardt in haar verzoekschrift en stelt dat de röntgenfoto's die zij heeft overgemaakt een treffende illustratie vormen van het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Albanië, dat ten onrechte wordt beschouwd als 'veilig land'. Verzoeker verwijst naar de voorgelegde documenten die volgens hem wel degelijk een gebrek aan bescherming aantonen vermits hij naar de politie is gegaan. Verder heeft zij er bezwaar tegen dat het thans voorliggende verzoek wordt beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, daar zij na het indienen van haar eerste verzoek in België vanuit Frankrijk op gedwongen wijze werd gerepatriëerd naar Albanië en het huidige verzoek slechts nadien heeft ingediend.”

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst het bezwaar opwerpt dat het thans voorliggend verzoek wordt beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, daar zij na het indienen van haar eerste verzoek in België vanuit Frankrijk op gedwongen wijze werd gerepatriëerd naar Albanië en het huidige verzoek slechts nadien heeft ingediend, alsook voor het eerst stelt dat Albanië ten onrechte wordt beschouwd als 'veilig land'. Hierover maakt de verzoekende partij geen gewag in haar verzoekschrift. Dit betreffen dan ook nieuwe middelen geformuleerd tegen de bestreden beslissing.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift voormelde argumenten naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middelen' zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

4.1.1. Volledigheidshalve verwijst de Raad, waar de verzoekende partij meent dat het thans voorliggend verzoek niet kan worden beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming aangezien zij na een eerder afgewezen verzoek is teruggekeerd naar Albanië, naar artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet waarin een “volgend verzoek om internationale bescherming” wordt gedefinieerd als: *“elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”*. Deze bepaling is de omzetting in het Belgisch recht van artikel 2, q) van de richtlijn 2013/32, dat een “volgend verzoek” definieert als *“een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1”*. Opdat het om een “volgend verzoek” gaat, geldt dus als enige

voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen. De bewoordingen van de voornoemde bepalingen in de richtlijn 2013/32 enerzijds en de Vreemdelingenwet anderzijds stemmen met elkaar overeen, niet enkel in het Nederlands maar ook in het Frans en het Duits (*“volgend verzoek”, “demande ultérieure”, “Folgeantrag”*). Net omdat de begrippen uit de richtlijn 2013/32 letterlijk zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, is er ook geen sprake van enig terminologisch onderscheid in de Vreemdelingenwet zelf. De bewoordingen van de voornoemde bepalingen zijn derhalve duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat geen verdere interpretatie is vereist (RvS 21 september 2022, nr. 254.552).

De verzoekende partij betwist niet dat reeds een definitieve beslissing werd genomen over haar vorig verzoek om internationale bescherming op het ogenblik dat zij haar thans voorliggend verzoek om internationale bescherming indiende. Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat dit de enige voorwaarde betreft opdat het om een *“volgend verzoek”* gaat, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog ter terechtzitting waarin zij hiertegen een bezwaar uit.

4.1.2. Eveneens volledigheidshalve stipt de Raad, waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat Albanië ten onrechte als *“veilig land”* wordt beschouwd, aan dat zij afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haren hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bewoordingen van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust aldus op de verzoeker. Hij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen.

Naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst genomen omdat de verzoekende partij niet kon aantonen dat zij niet over afdoende bescherming kon beschikken in Albanië. Vervolgens heeft de Raad op 11 december 2017 het hiertegen ingediende beroep verworpen bij arrest met nummer 196 399.

De Raad wijst erop dat in casu de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit voormelde beschikking evenals uit de bespreking in onderhavig arrest blijkt dat de verzoekende partij hierin echter niet slaagt.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de röntgenfoto's die zij heeft overgemaakt een treffende illustratie vormen van het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Albanië, dat naar haar mening ten onrechte wordt beschouwd als 'veilig land', evenals waar zij verwijst naar de voorgelegde documenten die volgens haar wel degelijk een gebrek aan bescherming aantonen vermits zij naar de politie is gegaan, wijst de Raad opnieuw op volgende motieven van de besteden beslissing die ook in voormelde beschikking worden benadrukt:

“Voorts versterken diverse andere elementen de bevinding dat er aan het incident waarbij u door uw vader en broer in elkaar geslagen zou zijn en het hierop volgend optreden van de politie geen geloof gehecht kan worden. Zo kan u dit incident niet precies situeren in de tijd (CGVS, p. 9). Daarnaast brengt u geen enkel begin van bewijs aan van dit incident en dit ofschoon u behandeld werd in het ziekenhuis, nadien een behandeling aan de tanden onderging, en een verklaring aflegde bij de politie (CGVS, p. 10, 12). Dat Albanië niet is zoals het in de media verschijnt (CGVS, p. 10) is een algemene en blote bewering die dit gebrek aan enig overtuigend en objectief begin van bewijs op zich niet kan rechtvaardigen. Ook uw uitleg dat de politie van Tirana, die u verhoorde op het politiecommissariaat, niets noteerde en u louter mondeling doorverwees naar de politie van Has omdat u ginds geregistreerd was en niet in Tirana (CGVS, p. 11-12) overtuigt geenszins. Het CGVS ziet niet in waarom de politie van Tirana niet verantwoordelijk zou zijn voor het onderzoeken van een incident dat plaatsvond op haar grondgebied, u zou doorverwijzen

naar uw plaats van registratie, met name Has, waar de politie pas in actie zal schieten wanneer u zich persoonlijk naar daar begeeft (CGVS, p. 11). Dergelijke door u beweerde gang van zaken, die u niet objectief aantoont maar uitsluitend rechtvaardigt met de blote bewering dat er in Albanië een groot verschil bestaat tussen wat op papier staat en de wijze waarop zaken worden nageleefd (CGVS, p. 11), mist de nodige realiteitszin, temeer deze ook niet in overeenstemming kan worden gebracht met de hieronder weergegeven informatie aangaande het actuele functioneren van de Albanese politie. Overigens is ook uw uitleg dat 'slagen en verwondingen' in Albanië geen misdrijf is (CGVS, p. 12) niet gestoeld op enig objectief gegeven.

Gelet op wat voorafgaat, staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident en over het door u geschetste handelen van de politie fundamenteel op de helling. Wat betreft de door u neergelegde berichten van uw vader kan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste objectieve bewijswaarde worden gehecht. Ofschoon de foto's doorgestuurd via een We Transfer-link niet geopend kunnen worden op het CGVS, blijkt uit de begeleidende mail dat het gaat om röntgenfoto's van uw kaak. Ook deze foto's kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen; uit dergelijke foto's blijkt geenszins een causaal verband tussen de vastgestelde aandoening en de oorzaak ervan.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. De berichten van uw vader kwamen hierboven reeds aan bod." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting geheel voorbij aan voormelde motieven, laat staan dat zij erin slaagt hieraan afbreuk te doen. Zo gaat zij niet in op de vaststelling dat, ofschoon de We Transfer-link niet kon worden geopend op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit de begeleidende mail blijkt dat het gaat om röntgenfoto's van haar kaak en uit dergelijke foto's geenszins een causaal verband blijkt tussen de vastgestelde aandoening en de oorzaak ervan. Door ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de röntgenfoto's die zij heeft overgemaakt en deze louter te bestempelen als treffende illustratie van het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Albanië, werpt de verzoekende partij hier geen ander licht op. Evenmin zet zij in concreto uiteen op welke wijze dit een gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Albanië zou illustreren, laat staan dat zij dit aantoont.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de voorgelegde documenten die naar haar mening wel degelijk een gebrek aan bescherming aantonen vermits zij naar de politie is gegaan. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins duidt op welke voorgelegde documenten zij doelt. Voorts gaat zij wederom voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat hierin wordt vastgesteld: *"Daarnaast brengt u geen enkel begin van bewijs aan van dit incident en dit ofschoon u behandeld werd in het ziekenhuis, nadien een behandeling aan de tanden onderging, en een verklaring aflegde bij de politie (CGVS, p. 10, 12)."* en vervolgens op gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij over het incident en over het door haar geschetste handelen van de politie fundamenteel op de helling staat. De Raad voegt nog toe dat betreffende de door de verzoekende partij neergelegde berichten van haar vader op goede gronden wordt vastgesteld dat de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kunnen worden nagegaan, daarenboven dergelijke berichten eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet of op verzoek worden gestuurd en derhalve aan deze berichten niet de minste objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Ook omtrent deze vaststellingen bewaart de verzoekende partij het stilzwijgen zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan. De verzoekende partij licht dan ook niet toe uit welk, noch op welke wijze de door haar voorgelegde documenten wel degelijk een gebrek aan bescherming zouden aantonen vermits zij naar de politie is gegaan, zoals zij voorhoudt ter terechtzitting, en zij slaagt er met haar louter algemeen betoog niet in afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking.

De Raad beklemtoont in dit kader nogmaals dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en wijst hierbij opnieuw op het met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 196 399 van 11 december 2017 naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij waarin reeds werd geoordeeld dat zij geenszins aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Gelet op het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er met haar algemeen

betoog ter terechtzitting evenmin in het besluit van de commissaris-generaal onderuit te halen waarin hij concludeert dat zij in het kader van haar huidig verzoek evenmin geloofwaardige en overtuigende nieuwe elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat zij in Albanië niet op afdoende bescherming zou kunnen rekenen van haar eigen nationale autoriteiten in het geval van geloofwaardige problemen met haar vader, met andere familieleden of met derden.

De Raad besluit dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn en verzuchtingen uit, doch zij gaat niet in concreto in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Dit is evenmin het geval waar zij ter terechtzitting stelt te volharden. Zij voegt hierdoor geen dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES